

Zpět na seznam knih

Poema je rozsáhlejší lyricko-epická veršovaná skladba, Můj Ahasver je poéma autobiografická.

Recenze

Vybrané verše z poémy

Bydlí v mých cévách
a jezdí na krvinkách
tak jako kůň se jezdívá
šťastně se hněvám
po dvou po třech sklínkách
že potkal jsem Ho zaživa

Dává mi všechno
potom bere mi to
když někam mířím
mění hned můj směr
Umí i vzdechnout
až je mi Ho líto
olovo s chmýřím
je můj Ahasver

Na Bílou sobotu
jsem prvně matku zranil
svou hlavou velikou
a tělem tříměsíčním
na Bílou sobotu
snad souzený snad
zvaný On přišel oklikou
z té věčné poutě říčný

Možná stál za tátou
a kryl se kytkou jarní
co matce na lůžko
můj otec s díkem podal
v hodinu odvátou
co lidem velí: "Stárni!"
On byl mou poduškou
a mottem v příštích škodách

On dá mi všechno
potom vezme mi to
když někam půjdu
hned změní můj směr
lásku i nudu
obsah slova „lito“
naplní věčný Ahasver

[Zpět na začátek ukázky](#)

Slyšel jsem pubertu klepala na dveře
tomu kdo zaklepá většinou otevřem

Bez uhrů na pleti svolil jsem k vítání
připraven knížkami na jisté rozhraní

Ozbrojen odvahou a strojkem holícím
šel jsem s ní zavěšen po naší ulici

Šel jsem s ní zavěšen vstříc dívčím oblinám
různě to končívá nějak to začíná
Z oblin mi puberta do ruky z rozmaru
vložíla nejprve španělskou kytaru

Kornet trombon a klarinet
kytara piano bicí
sešli se v Husově modlitebně
aby pro sebe a pro celý svět
hráli blues v zimmících a rukavicích
za 20 Kčs na hodinu
placených jimi

„Saintlouisský močál
pod nohou uhýbal
ten kdo šel k milé
ten už ji nelíbal...“

[Zpět na začátek ukázky](#)

Muži i kluci k vánocům si přejí
jedoucí auto ale bez šoféra
muži i kluci žijí pro naději
zvláště když mají v sobě Ahasvera

Obřadní síň dýchla prosincem
vždyť v prosinci to taky bylo
prosinec flór nám dal na límce
Proč sněžilo když při tom lilo
Zřízenec dostal svoje „kilo“
a já měl s matkou první řadu

co lidí se tam urodilo
Snad ze zvyku snad pro parádu

Závoj ten moc slušel mamince
a řečník tomu pouštěl žilou
obřad si poplet s hostincem
a plaček pár si nosy krylo
Řečník tu konal klaunské dílo
a plačky štkaly na svém hřadu
to Ahasvera popudilo
a smích s hrdla sejmul kládu

Můj smích zněl jak hudba z blázince
a najednou se všechno slilo
Ahasver ten smál se tenince
já smál se dál a vši svou silou
Lidí dost tenkrát by mě zbilo
a lynčovalo rádo vzadu
ač sirotkovi deset bylo
tak cynizmu přičtu tu zradu

Jak říct to tak nějak prostince
Mě slzný smích řezal svou pilou
Rub a líc bývá u mince
To poznání mě vyděsilo

Dává mi všechno
potom bere mi to
když někam mířím
mění hned můj směr
umí i vzdechnout
až je mi Ho líto

olovo s chmýřím
je můj Ahasver

[Zpět na začátek ukázky](#)

Recenze

Hanka Hosnedlová: Vrbův Ahasver konečně na cestě, 2003

Pavel Vrba, který v letošním roce oslavuje pětadesáté narozeniny, je veřejnosti znám především jako textař. Psal pro všechny přední interprety české hudební scény a jeho textace se zasloužily o úspěch stovek písniček, z nichž se mnohé staly doslova evergreeny. Je označován za spolutvůrce rockové poetiky a jako hudebník, jímž byl a je, má i výjimečný cit nejen pro správný výběr a razanci slov, ale i pro jejich zvukovou melodičnost a rytmus. A také pro nápad, který dokáže lehce a nenásilně rozvinout ve slovní lince zákonitě korespondující s hudební stránkou a jejím výrazovým jazykem. Mezi více než dvěma tisícovkami textů, které zatím opustily jeho stůl, nenajdete jediný, který by z této charakteristiky vybočoval. A nemění na tom nic ani skutečnost, že v poslední době textově expanduje i do oblasti písňové tvorby vážné hudby.

Dříve než písničkové texty ale psal Pavel Vrba básně a od těch ho neodradila ani úspěšná a náročná kariéra textaře. Básně jsou vlastně jen druhou rukou na jednom těle jeho tvorby. S jeho verši se kromě okruhu blízkých přátel mohli setkat návštěvníci pražské Violy, kde literární kritik Vladimír Justl uvedl dva jeho básnické soubory. To ovšem bylo již v sedmdesátých letech minulého století, ale knižní podoby se básník Vrba dočkal až nyní, kdy v nakladatelství Primus vyšla jeho sbírečka Můj Ahasver.

Jeho verše jsou tak úžasně životné a plnokrevné, jako by čtenáři právě vyskočily z duše okouzlené uměním slova. Děje, pocity i sotva tušené stíny náznaků obléká do košilek docela všedních vět vonících po pivu točeném v zastrčených hospůdkách, po prvním polibku a poslední hádce, bolestné ztrátě i po naději, ukryté na dně vzpomínek. S lehkostí samozřejmosti zapřahá do kočáru svých myšlenek vázaný rým, jehož kola se jako tepot srdce plynule otáčejí bez skřípotu obehnanosti.

Vrbovým Ahasverem je jeho vlastní já, hnané tvůrčím neklidem, ale také nespokojeností věčného hledače – slov, odpovědí, pravd i zapomenutých slibů. A nyní se s tornou veršů a kresbami Jana Antonína Pacáka vydává i na cestu za čtenářem...

[Zpět na začátek ukázky](#)